Oponentské hodnocení rigorózní práce „Architektonická soutěž o návrh dle zákona o veřejných zakázkách“

rigorosant: Mgr. Csaba Czorba

Posuzovaná rigorózní práce o rozsahu cca 130 stran textu se věnuje otázkám právní úpravy soutěže o návrh, zejména dle zákona o zadávání veřejných zakázek. Rigorosant předložil práci, která se tomuto tématu velmi podrobně věnuje, zejména na podkladě znalosti relevantní právní úpravy, judikatury a literatury k problematice veřejných zakázek.

Rigorózní práce má prokázat autorovu schopnost k samostatné tvůrčí činnosti a hlubší znalosti ze zpracovávané tématiky, neměla by být jen komentářem k zákonu či praktickým návodem, jak postupovat při jednotlivých fázích zadávacího procesu. Při předložení práce z oboru správního práva lze očekávat, že její autor bude vycházet i z obecné literatury k tomuto oboru (nemusí se nutně omezovat na literaturu českou) a bude ukazovat např. na specifika vybraných institutů, které řeší obecná část správního práva, v podmínkách zkoumaného tématu, zde zadávání veřejných zakázek. Již z přehledu použité literatury (str. 138 až 140), který uvádí jako pramen jen jednu učebnici správního práva (starší, ani ne poslední vydání učebnice obecné části od kolektivu vedeného prof. Hendrychem!), je jasné, že těmto otázkám autor pozornost příliš nevěnoval.

Je zřejmé, že např. otázka anonymizace účastníka soutěže je pro praktický proces zadávání veřejné soutěže důležitá, ale řešení technických otázek, jak anonymitu zajistit, mohla být v rigorózní práci z oboru správního práva věnována menší pozornost (viz např. str. 47 – používání různých typů obálek), ale naopak se měl autor zaměřit více na takové otázky, jako je poskytování soudní ochrany práv ve věcech veřejných zakázek.

Malá práce s obecnou literaturou ze správního práva se projevuje např. ve vymezení charakteru Soutěžního řádu České komory architektů, když se bez jakéhokoli odkazu na literaturu objevuje jen označení, že jde o interní předpis (viz str. 8, 9), aniž by byl např. proveden výklad běžně užívaných pojmů jako abstraktní akt, statutární předpis, vnitřní předpis atp.

Na str. 22 dole je obsažena nejasná zmínka o tom, že došlo ke změně zákona o veřejných zakázkách „odkazem na analogické použití § 48 a 49 ZVZ“. Autor měl zřejmě na mysli bod 115 čl. I zákona č. 179/2010 Sb., který novelizoval zákon o veřejných zakázkách. Odkazuje-li § 105 odst. 1 zákona na to, že pro určitý postup platí § 48 a 49 obdobně, nejde přece o analogii, když zde mezera v zákoně není.

Připomínku mám k názvu kapitoly II. a části 1. v této kapitole: autor nezkoumá rozsah působnosti zákona o veřejných zakázkách, jak by vyplývalo z názvu kapitoly a části, ale případy, kdy se použije část čtvrtá zákona.

Uvádí-li se na str. 33, že zadavatel nese plnou odpovědnost za znění a správnost soutěžních podmínek, měl autor, nechtěl-li zůstat na úrovni spíše žurnalistického vyjádření, rozebrat, o případ jaké odpovědnosti se má jednat, jaké jsou podmínky odpovědnosti, vůči komu apod.

Vedle několika překlepů, které se nepodařilo autorovi v rámci závěrečné revize práce odstranit (abych ukázal aspoň na jeden: na str. 135 se cituje usnesení o vyhlášení „LISTINY ZÁKLADÍCH PRÁV a SVOBOD“), je zvláštní, proč autor na více místech dává při citacích často první písmeno do hranatých závorek (viz např. str. 41 „[n]ávrhem se rozumí ..“, „[p]ředmětem díla autorského je ...“.

Popisuje-li autor na str. 107 v rámci úkonů Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v zahájeném správním řízení usnesení, jímž se stanoví lhůta k odstranění jednotlivých vad návrhu“, neměl opomenout výzvu k odstranění nedostatků žádosti ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu.

V rámci pojednání o „Procesní obraně účastníka soutěže ...“ (kapitola V. od str. 93) se autor měl pokusit věnovat i obecnějším otázkám přezkumu, např. rozsahu použití revizního principu. Popisuje-li autor na str. 114 možnosti rozhodnutí o rozkladu, měl se věnovat i jiným způsobům rozhodnutí než těm, které jsou explicitně uvedeny v § 152 odst. 5 správního řádu (s ohledem na použití ustanovení o odvolání – viz odst. 4).

Výhradu mám k textu o soudní ochraně (od str. 114). Nejen, že jde o text značně stručný, neodpovídající jinak velmi podrobným výkladům, ale jsou zde i věcné chyby. Soud, shledá-li žalobu nedůvodnou, není oprávněn potvrdit rozhodnutí správního orgánu, jak se uvádí na str. 114 práce. Píše-li se na str. 115 o tom, že Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti „sám však o věci nerozhoduje“, je evidentní, že autor opomněl možnosti, které má Nejvyšší správní soud podle platného znění § 110 odst. 2 písm. a) soudního řádu správního.

Přes uvedené výhrady může být předložená práce na základě úspěšné ústní obhajoby obhájena.

Doporučuji autorovi, aby se v rámci obhajoby vyjádřil ke konkrétním připomínkám, které jsou v tomto posudku výše uvedeny.

V Praze dne 10. července 2013

doc. JUDr. Martin Kopecký, CSc.